

-Figyelem, figyelem, kedves látogatók, néhány perc múlva a Mindenvanitt áruház bezárja kapuit. Kérjük, fáradjanak a pénztárakhoz, majd a kijáráthoz. Köszönjük látogatásukat, a viszont látásra!- szól egy kedves hang a hangszórókból.

Ennek köszönhetően az anyukák az összes gyereket elrándigálják a játékosztályról, ahol eddig tátott szájjal bávészkoztak. Egy úr boldogan pillant fel, hogy végre elmozdulhat a próbafülke mellől, ahol tétova lányára vár már jó ideje. Egy nagypapa és egy nagymama pedig gyorsan kifizetnek az ajándékot a pénztárnál, míg egy csodásan lobogó, új sálát viselő hölgy szintén elhagyja az épületet.

De ott, a mozgó kabátok között, egy kislány álldogál, fején két copf – és szemmel láthatóan egyáltalán nem siet kifelé.

Ő Dóri.

Dóri a körülötte lévő vásárlókat nézi, és a 14 emeletes áruház nyitott előcsarnokának közepén vár, ahonnan egészen a tetőig fellátni.

Amikor minden egyre csendesebb lesz körülötte, és a portások is elbúcsúznak az utolsó látogatóktól, hirtelen meghallja a nevét odafent.

Klári néni az, az 5. emelet korlátjánál:

-Hé, Dóri! Gyere velem. Tudod, a cukorbombák részlegére! Nézzük meg, maradt-e még valami nekünk is mára!

Klári és Dóri minden csütörtök este a zárás előtt beugrik Sanyihoz, a cukrászmesterhez, hogy megkóstolják a maradék sütitet, vagy a különleges ízű töltött csokoládékat. És ha igazán szerencséjük van, Sanyi bá még tartalékolt nekik néhány pohár forró csokit is, ropogós cukorkákkal a tetején.

-OKÉÉ! Máris jövök!– kiáltja Dóri, és a széles, vörös szőnyeggel borított lépcső felé rohan.

Ez a bevásárlóközpont nem egy akármilyen bevásárlóközpont, hiszen már 100 éves. Egy forgalmas utca közepén áll, egy olyan városban, amely soha nem alszik, és ahol mindig van valami látnivaló.

Ebben a városban sokan élnek egymás mellett, és mindig történik valami furcsa dolog is, és ezt Dóri nagyon szereti. A város tele van hihetetlen magas épületekkel is, és minden de minden újnak tűnik.

Egyedül az áruház ilyen régi, a régies téglái, meleg fényei ezt sugározzák kifelé a nagy kirakatokon át. Minden megtalálható itt, amit csak akarsz, még a legörültebb dolgok is!

-Jól van, kedves kollégák, ideje hazamenni! – mondja Klári, miután jóllaktak. Megsimogatja Dóri copfjait, és még integet Sanyinak, mielőtt bezárul mögötte a liftajtó.

Dóri ezután a lépcsőn a 7. emelet felé tart, ahol a „Szokatlan ruhák” részleg jobb hátsó sarkában felmászik egy kis létrán, félretol néhány nehéz, hosszú tollakkal díszített ruhát, és aztán.... Azután már otthon is találja magát!

Dóri az egyetlen, aki az áruházban lakik, tulajdonképpen már amióta az eszét tudja. Ő az áruház kirakatrendezője, ami azt jelenti, hogy mindig ő rendezi be a nagy kirakatok egyikét.

Nagyon jól csinálja. Egyszer télen például egy fantasztikus hullámvasúton vitette körbe az új gyapjúkesztyű-kollekciót. Egyszer pedig az egész kirakatot narancsokkal töltötte meg, és csak az láthatta meg a legújabb narancs pénztárcát, aki alaposan átnézte az egészet!

Gondolom, el tudjátok képzelni, milyen nagy feltűnést keltett ez az egész városszerte. Az áruház mellett sétálva azonnal felismerni, melyik kirakat Dórié, az övé mindig kiemelkedik a többi közül. Sok városlakó gyakran kifejezetten azért tesz egy kis kitérőt, hogy megnézzé, mit talált ki megint.

Dóri most már fáradt a mozgalmas nap után, és az ágya felé veszi útját, de vajon mi ez?

Egy cetli fekszik az ágyán, mellette egy toll. A levél, amit talál, nyilvánvalóan nem volt még itt, amikor elment, és különben is, itt mindig minden új és jól berendezett a látogatók számára.

Viszont ez a cetli teljesen megsárgult, kicsit elszakadt, elég réginek tűnik.

Ha jobban megnézi, ez egy kotta, igen, egy kotta.

-Hmm, kár,- gondolja Dóri, -egyáltalán nem tudok kottát olvasni.

De akkor miért lehet itt? Hogy került ide? Vajon nekem szól?

Óvatosan felveszi a lapot, figyelmesen követi a mintázatát: a kotta köré rengeteg madár van rajzolva. Nyitott csőrrel ülnek és együtt egy dalt füttyörésznek.

A dallam alatt Dóri ezt a szöveget olvassa:

*“Embergyermekek, nyisd meg a szíved a madarak dalának, és találj meg így a saját csodálatos szívkertedet, ahol a szeretet lakozik. A madarak erről az aranykertről énekelnek, amely az otthonod. Kövesd őket, hallgass a gyönyörű dalukra, ők elvisznek az igazi otthonodba.”*

Dóri elgondolkodik, majd azonnal felismeri, hogy ez egy nagyon különleges kertről szól.

Dóri egyáltalán nem ismer kertet ebben a magas épületekkel teli városban, de ami most felsejlik előtte szinte honvágyat ébreszt a szívében.

Azután meglátja, hogy a kotta alatt egy toll is fekszik, egy szép, sértetlen, valódi madártoll. -Nahát, ez furi, ez mit kereshet itt? Talán a kottához tartozik? Hmm, holnap beugrok Vilmos úrhoz, ő már 48 éve a szárnyasok osztályán dolgozik. Biztosan többet tud erről, mint én.

Másnap délután, a nap legforgalmasabb órájában, Dóri egy korlátnak támaszkodva nézi az alatta járókelő vásárlókat. Ekkor észrevesz egy fiút, aki jó ideje felfelé néz. Dóri integet neki, de a fiú nem integet vissza, hanem mellette felfelé, egyenesen az üvegtetőn keresztül, kifelé néz.

Dóri hamar lecsúszik mellé az egyik nagy lépcsőkorláton.

-Talán eltévedt? Vagy elvesztett valakit?-gondolja közben.

Megérinti a fiú vállát, és azt mondja:

- Szia, eltévedtél? Micsoda véletlen! Mert akkor pont a megfelelő emberhez kerültél, ugyanis én csukott szemmel is ismerem az áruházat. Hova szeretnél menni, mit keresel?

-Háááát... igazából szándékosan tévedtem el. – mondja a fiú.

-Szándékosan tévedtél el? Az meg hogy lehet? – kérdezi Dóri.

-Igen, mert ha szándékosan tévedek el, akkor a fejem egy pillanatra elszakad mindazoktól a dolgoktól, amik folyton foglalkoztatnak, az itteni dolgoktól, amik valójában egyáltalán nem fontosak. Igen, ha eltévedek, a fejem mindig egészen más ötletekre lel, gyakran rengeteg kérdésre, és néha válaszokra is! Egyébként Krisz vagyok. Szia!!!

-Talán még nekem is tudnál segíteni, Krisz.” – mondja Dóri

Mesélni kezd a fiúnak a tollról és a levélről, amelyek egy különleges kertet írnak le, és a dallamról, amit ő még nem ismer.

-Azt hiszem, ők segíthetnek nekünk ebben.-Krisz fel mutat, az ég felé.

Felfelé néznek, át az ablakon, ahol több száz, talán több ezer madár, repül át az áruháza felett.

A tetőre érve Dóri és Krisz meghallják a dallamot, amit a madarak énekelnek. Ez nem egy szokványos dal, hanem gyönyörű és tiszta dallam.

Teljesen biztosak benne, hogy ez az a dal, amit a régi, megsárgult papírlapra lejegyeztek. A fiúval együtt figyelik a csodásan mozgó madárcsapatot, mely legyezőként repül el felettük. A dal pedig mintha azonnal választ adna minden olyan kérdésre, amiről még csak nem is tudták, hogy valahol, mélyen bennük rejlik.

A dalban megénekelt kert pedig sokkal közelebb van, mint gondolnád. Az mindig veled van. Ez a kert a szíved közepén fekszik.

-Hű, ez csodálatos, de milyen kár, hogy odalent senki sem hallhatja ezt! – mondja Krisz.

– Valóban, de mit tehetnénk? Mindenkinek hallania kellene – tűnődik Dóri.

Aztán hirtelen a semmiből egy kis madárka száll le Dóri egyik gombjára, és gyöngyszemével a gyerekekre néz. Mintha azt akarná mondani:

-Azért vagyunk itt, hogy segítsünk nektek!

Nemsokára kész a terv: Dóri kirakatát zöld erdővé alakítják át, sok mohával és virágzó fákkal, ahogy a madarak számára a lehető legkellemesebb legyen. Amikor kész vannak, Dóri madárkája a kabát gombjáról vidáman repül be az erdőbe, és a többiek is hamarosan követik.

Először csak a városban élő gyerekek veszik észre az új kirakatot, és csak bámulják, csodálják nap mint nap. Aztán egyre több ember áll meg előtte, és hamarosan mindenki csodájára jár.

Már a látvány is szokatlan: a magas épületek, üvegtornyok közt hirtelen feltűnik egy nagy ablak, benne egy kis erdővel és gyönyörű madarakkal.

Ám ahogy telik-múlik az idő, egyre kevesebben álnak meg a kirakat előtti járdán, mindenkinek fontosabb dolga van: rohan a munkába vagy az iskolába.

És a madárkák a kirakatban?

A madarak lassanként elhalkulnak, amitől Dóri és Krisz aggódni kezd.

Miért vagytok ilyen csendesek? Nem tetszik már a helyetek, az erdő? Nem hallanak titeket az emberek az üvegen keresztül? Vagy talán nincs elég friss levegő?

Az apró madarak kissé szomorúan bámulnak maguk elé.

-Mit tegyünk most? – kérdezi Krisz.- Hogy segíthetnénk rajtuk?

De nem sokáig gondolkodnak, Dóri és Krisz hamar rájönnek , mi a teendő.

Gyorsan kiveszik a kirakat üvegét, így megnyílik a tiszta erdő a város előtt. A madárcák meglepődve néznek fel és kirepülnek , fel, magasra az égbe.

Pár nap múlva néhány iskolás megáll az üres kirakat előtt.

Ezek a gyerekek nagyon hiányolják az erdőt a kicsi madarakkal, de nem sokáig szomorkodnak mert meghallanak egy halk dallamot, egészen fentről.

Az aranyló kert dalát , ami mindenki szívében, a tiédben is ott szól.